

Σ. Π. Σ. Τὸ παρὸν ὄρακιον καὶ περιπαθέστατον ποίημα τοῦ ἔθνικοῦ ἡμῶν ποιητοῦ καὶ διακεκριμένου συνεργάτου κ. Ἀχιλλέως Παράσχου δημοσιεύομεν ἥδη, καθόσον ἀκριβῶς ἐστάλη ἡμῖν κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ἐκδόσεως τοῦ 1886 τῆς «Ποικίλης Στοᾶς».

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ ΜΟΥ (ΤΙΜΟΛΕΟΝΤΟΣ)

Α'.

Ἄγιε Δημήτρη, τοῦ Χριστοῦ ἀνίκητο κοντάρι,
Ἄδελφι τοῦ ἁγιοῦ-Γιωργιοῦ, τοῦ πονεμένου χάρι,
Πῶχεις φτερά τὸ ἔλεος, καρδιά τὴν εὐπλαγχνία
Κ' ἡ μνήμη Σου πρωτομαγιά μοσχοβολᾷ ἡ ἁγία,
Κράτησε λίγο, κράτησε τὸ φτερωτὸ ἄλογό Σου
Καὶ χαϊδέψέ μου τὸ μικρό, τὸ συνωνόματό Σου!

Εἰς τὴν Γιορτὴ Σου ἔφερα κερὶ, ἀνθούς, λιθάνι·
Τριαντάφυλλα γιὰ τ' ἀργυρό, μαρτυρικὸ στεφάνι,
Γιατὶ τὰ ῥόδα μιὰ φορὰ καὶ Σὺ θὰ τ' ἀγαποῦσες...
Σοῦφερ' ἀκόμη τὸν ἀνθὸ 'ποῦ θενὰ μοῦ ζητοῦσες
Καρδιά γεμάτη ἀπὸ Θεό, γεμάτη κι' ἀπὸ Σένα,
Σπλάγχν' ἀπ' ἀγάπη κ' ἔλεος καὶ πόνο ζυμωμένα.

Ἄχ! τὴν γλυκειὰν αὐτὴ αὐγὴ, τὴ μυρωμένη ὥρα
'Ποῦ φέρνω τὰ ἐγκάρδια καὶ ταπεινά μου δῶρα,
Τὴ δέησί μου ἄκουσε καὶ δῶσε στὰ παιδιὰ μου,
Χρόνους πολλούς, ἀμέτρητους, ἀλλὰ καὶ τὴν καρδιά μου...
Μὲ φῶς ἀγάπης ράνε τα καὶ μύρωσ'τα ἕνα, ἕνα,
Κάν'τα παιδάκια τοῦ Θεοῦ καὶ χάρισ'τα σ' ἐμένα...

Ἄγία θέλω τράπεζα νὰ ἦνε ἡ καρδιά τους·
Νὰ κρυώνουν, ὅμως τὸν ἐχθρὸ γυμνὸ νὰ μὴν ἀφήσουν·
Θέλω νὰ ἦναι ἡ χαρὰ τοῦ ἕνου ἡ χαρὰ τους
Κι' ἀπ' ὅλα περισσότερο, πολὺ, πολὺ νὰ ζήσουν...
Συγχώρεσε τὸν πατρικὸ αὐτὸ ἐγώισμό μου·
Μὰ τί νὰ κάμω; τ' ἀγαπῶ κατόπ' ἀπ' τὸ Θεό μου.

Θέλω... καὶ ἄλλα ἤθελα· γι' αὐτὰ τί θέλω ἀκόμα
Δὲν βρίσκ' ἡ ἀσωτεία μου, οὔτε τὸ ξέρει στόμα...
Θέλω νὰ ζοῦν πάντα μαζί σὲ μιὰ καρδιά σμιγμένα,
Νὰ προσκυνοῦνε τὸ Θεὸ καὶ ν' ἀγαποῦν ἐμένα,
Νὰ μὴ μὲ λησμονήσουνε κι' ἔταν τὰ μάτια κλείσω·
Νᾶμαι νεκρός, πλὴν μέσα τους, αἰώνια νὰ ζήσω.

Καὶ ποῖος πεθαίνει ὅταν ζῆ στὰ σπλάγχνα, στὰ παιδιά του;
 Στὴ ζωντανή τους τὴν καρδιά νεκρή κτυπᾷ ἢ καρδιά του.
 Ζῆ στὴ ματιά, στὸ βᾶδισμα, εἰς τὴ φωνή, στὸ στόμα,
 Ὅποιος δὲν ἄφησε παιδιὰ αὐτὸς θὰ γίνη χῶμα.
 Κ' ἐγώ, ἂν θέλῃ ὁ Θεὸς κ' ἡ ἐδική Σου χάρι,
 Θ' ἀφήσ' ὀπίσω μου ἀητό, ἀηδόνι καὶ λιοντάρι!

Καὶ καβαλλάριδες τὰ δυὼ θὰ γείνουν· φτερωμένα
 Ἀπάνω σ' ἄσπρο ἄλογο καὶ κόκκινο θὰ τρέχουν·
 Γιατ' ἔχουν συνωνόματους τὸν Ἄϊ-Γιώργη καὶ Σένα·
 Τὸ ἄλλο... τὸν Αἰμύλιο, αὐτὰ θὰ τὸν προσέχουν.
 Ἐκεῖνος στὸ χεράκι του ποτέ του δὲν θὰ πάρῃ
 Καθὼς καὶ τ' ἀδελφάκια του ἀσπίδα καὶ κοντάρι...

Ναί· τ' ὄνομά του τὸ γλυκὸ καὶ ἡ καρδιά του τῶχει
 Καὶ Καβαλλάρης ἄν κι' αὐτὰ δὲν θὰ μοῦ γείνη· ὄχι.
 Μὲ ἄλλα τὸν ἐπροίκισεν ἡ μοῖτρα ἄν γεννήθῃ,
 Τὴ λύρα τοῦ πατέρα του θὰ πάρῃ ἀπὸ τὴ λήθη
 Καὶ θὰ τὴ δώσῃ εἰς τὸ φῶς... κ' εἰς μιὰ χορδὴ θὰ ψάλλῃ
 Γυιὸς καὶ πατέρας, ζωντανὸς καὶ πεθαμμένος πάλι!

Πλὴν δάφνης κι' ὁ Γιωργάκης μου εἶν' ἀνηρὸς κλωνάρι·
 Στὸ ἓνα χέρι θὰ κρατῇ τὸ φτερωτὸ κοντάρι
 Καὶ στ' ἄλλο λύρα· ὁ Πήγασσος θὰ ἦναι τ' ἄλογό του,
 Δοξάρι, τὸ κοντάρι του καὶ τὸ σπαθὶ δικό του...
 Τραγουδοὶ θέν' ἀκολουθῇ στὴ μάχη τὴν ὀρμὴ του
 Καὶ θενὰ σμιγ' ἢ κονταριά με τὴ γλυκεῖα φωνή του.

Β'.

Ποῦ, Καβαλλάρη τ' οὐρανοῦ, ποῦ τοῦ Σταυροῦ λιοντάρι,
 Μὲ παραέρνει τῆς στοργῆς ὁ πόθος κ' ἡ καρδιά μου;
 Ὅχι· δὲν θέλω τὰ παιδιὰ νὰ πιάσουνε κοντάρι·
 Δὲν θέλω μ' αἷμα νὰ βαφοῦν ἀνθρώπου τὰ μικρά μου.
 Μῆτε φειδιοῦ... καὶ τοῦ Χριστοῦ ἂν τοὺς τὸ εἶπῃ τὸ στόμα,
 Ἄς παρακούσουν· ποῖο πολὺ θὰ τ' ἀγαπήσ' ἀκόμα...

Ἐχυσε αἷμα κι' ὁ Χριστὸς πλὴν μόνο τὸ δικό του,
 Μῆτε γιὰ τὸ ἀμάραντο τοῦ Παραδείσου στέμμα
 Μῆτε γιὰ τὴν Πατρίδα του, τὴ Μάνα, τὸ Θεό του,
 Δὲν πρέπει μιὰ σταλαγματιά κανεὶς νὰ χύσῃ αἷμα!
 Ἐκεῖνη τὴ σταλαγματιά καὶ δάκρυ δὲν τὴν βγαίνει·
 Κάνει τὸν ἀνθρωπο ὀχιά, τὸ βᾶπτισμα ξεπλένει...

Δός στά παιδιά μου, Μάρτυρα Μεγάλε, τὴν καρδιά Σου·
 Τὴν πίστι Σου τὴ δυνατὴ, τὴ σπλαγχνική ψυχὴ Σου,
 Ὅμως μὴ δώσης εἰς αὐτὰ ποτὲ καὶ τ' ἄρματά Σου·
 Δός τὴν ἀσπίδα μοναχὰ καὶ κράτα τὸ σπαθί Σου . . .
 Κι' ἀκόμη, ἂν τὰ πατρικὰ λυπᾶσαι δάκρυσά μου,
 Τὸ ματωμένο Στέμμα σου μὴ δώσης στά μικρά μου!

Δυνάμωσέ τα μ' ἀρετῇ, ἀγάπῃ κ' εὐσπλαγχνία·
 Μ' ἐλεημοσύνη μύρωσε τ' ἀγαπητὰ τους χέρια,
 Τ' ἄρματα τοῦτα, δύναμι δὲν τὰ νικᾷ καμμία·
 Ὅσα αὐτὰ βασιτέται ὁ Θεὸς καὶ κρέμονται τ' ἀστέρια!
 Κι' ἀκόμη παρακάλεσε, πολλὰ νὰ ζήσουν χρόνια
 Καὶ τὰ χρυσά τους τὰ μαλλιά ν' ἀσπρίσουν σὰν τὰ χιόνια.

Σ' ἀκούει Ἐσένα ὁ Θεός· τὸ αἷμα σου ποτάμι
 Γιὰ τ' ὄνομά του ἔτρεξε σὲ χρόνια περασμένα·
 Καλὰ παιδάκια, στὸ Θεὸ δεήσου, νὰ τὰ κάμῃ.
 Ἄχ· ἔξω ἀπὸ τὴ μοῖρα μου, ἄς μοιάσουνε μ' ἐμένα.
 Μὲ τῆς καρδιάς μου τὸν παλμό, μὲ τὴ ψυχὴ μου ἂν ζοῦνε,
 Τὴ νύχτα θὰ νικήσουνε κ' εἰς φῶς θὰ περπατοῦνε!

Γ'

Ἄχ· τὴ γλυκεῖά αὐτὴ αὐγὴ γιορτάζει τὸ μικρό μου,
 Τὸ πολυαγαπημένο μου παιδί στὸ φτωχικό μου,
 Κ' ἐγὼ γυρίζω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, μέσα στους ξένους ξένος,
 Ἄπὸ τὴν ἀνθισμένη μου φωλῆ ἀξωρισμένος,
 Σὲ κλίμα κρύο, ἀλύπητο, στὰ ἔρημα τὰ ξένα,
 Ποῦ ζῆ ὁ χάρος μοναχὰ κι' εἶν' ὅλα πεθαμμένα . . .

Ναί· ἴσως τὴ στιγμή αὐτῇ, τὰ μαῦρά σου ματάκια
 Ὅσὰν νὰ θυμοῦνται στρέφονται, ὅσὰν κάτι νὰ ζητοῦνε
 Κι' ἀπλώνεις τὰ κατάλευκα, τὰ παχουλά χεράκια·
 Τὴν πατρικὴ ἀγκάλῃ μου, ἐμένα θὰ ποθοῦνε!
 Μπροστά σου εἶμ' ἀγάπῃ μου, καὶ νὰ ἦ ἀγκαλιά μου·
 Σὰν φεύγω πέρνω τὸ κορμί κι' ἀφίνω τὴν καρδιά μου . . .

Σκυῦσε—δὲν εἴμαστε μακριά—νὰ σὲ φιλήσω σκυῦσε,
 «Χρόνια πολλά» νὰ σ' εὐχηθοῦν τὰ χεῖλῃ κ' ἡ ψυχὴ μου·
 Τ' ἀγαπημένα χέρια σου εἰς τὸ λαιμό μου ρίψε
 Κι' ἀγκάλιασε τὸν σκυθρωπὸ πατέρα σου, παιδί μου.
 Σκυῦσε μὲ τ' ἀδελφάκια σου καὶ τ' ἄλλα εἰς ἐμένα·
 Ὅλιγο θάρρος δόστε μου—μ' ἐρήμασαν τὰ ξένα.

Ἐν Ὁ . . . Κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1883.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ